

*Sygn. akt II K 149/17*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr. sądowy Marta Owczarek

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 roku sprawy

**D. K. (1)**

s. J. i E. z domu R.

ur. (...)

w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 marca 2017 r. około godz. 12:00 w P. (...) na ul. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 12:09 do stężenia 0,30 mg/l, o godz. 12:11 do stężenia 0,25 mg/l, o godz. 12:36 do stężenia 0,24 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym

**tj. o czyn z art. 178a § 1 kk**

orzeka

- oskarżonego **D. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 1 kk i na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
- na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku;
- na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego - zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14.03.2017 roku;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

## UZASADNIENIE

W dniu 14 marca 2017 r. ok. godz. 12:00 funkcjonariusze WRD Komendy Miejskiej Policji w P. (...)zatrzymali do kontroli drogowej kierującego po drodze publicznej – ulicy (...) w/m samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) D. K. (1).

Oskarżony został poddany badaniu trzeźwości uzyskując o godz. 12:03 wynik 0,28 mg/l, o godz. 12:09 - 0,30 mg/l, o godz. 12:11 – 0,25 mg/l, a o godz. 12:36 - 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kierowca nie kwestionował wyników badania i nie żądał ponowienia go przy użyciu innych metod.

Dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno –pomiarowego k. 2-2v i k.3

notatka urzędowa k. 1

D. K. (1) ma 23 lata, jest bezdzietnym kawalerem z wyuczonym zawodem technik pojazdów samochodowych, obecnie nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Dotychczas nie był karany.

Dowód: oświadczenie oskarżonego D. K. k. 8v, dane z KRKK. 10

Środowisko życiowe i tryb życia oskarżonego nie wskazują cech jakiejkolwiek patologii. D. K. (1) pochodzi z prawidłowo funkcjonującej rodziny, mieszka w domu rodzinnym razem z rodzicami i bratem, z którymi utrzymuje serdeczne relacje. Jest członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej, ukończył kurs pierwszej pomocy, w kontakcie z kuratorem był komunikatywny i kulturalny. Podobnie jest postrzegany w otoczeniu sąsiedzkim. Prezentował krytyczny stosunek do popełnionego czynu i duże poczucie winy. Oskarżony obecnie nie wykonuje stałej pracy zarobkowej i nie jest również zarejestrowany w PUP, ale pomaga ojcu w prowadzeniu działalności w zakresie mechaniki pojazdowej.

Dowód: wywiad środowiskowy k. 46-47

**Oskarżony D. K. (1)** przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i w postępowaniu przygotowawczym odmówił złożenia wyjaśnień. W toku posiedzenia sądowego podał, że w noc poprzedzającą prowadzenie pojazdu do późna pił alkohol w towarzystwie kolegów, a następnego dnia nie pomyślał, aby sprawdzić swoją trzeźwość na komendzie bądź poprosić o podwiezienie brata, który był w domu i mógł to uczynić. Zapewnił, że wyciągnął wnioski ze zdarzenia i odtąd – w razie wątpliwości- będzie sprawdzał stan trzeźwości przed podróżą. Dodał, że nie kwestionował wyników pomiaru trzeźwości, jest mu wstyd za swoje zachowanie, rozumie konieczność poniesienia za nie kary i choć nie oczekuje odstąpienia od orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, to chciałby, aby był krótszy. W konkluzji – oskarżony (podobnie jak jego obrońca) wnosił o warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby 2 lat, orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 3.000 zł oraz nałożenie środka karnego na okres 1 roku.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. k.8-9, oświadczenie k. 56-56v

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uprawnia do stwierdzenia, że ani sprawstwo oskarżonego, ani jego wina nie budzą wątpliwości. Ustalenia w tym zakresie zostały oparte przede wszystkim na jednoznacznych wynikach badań trzeźwości udokumentowanych odpowiednim protokołem i wydrukami z urządzenia kontrolno-pomiarowego, a także na treści notatki policyjnej ilustrującej okoliczności i przebieg kontroli drogowej z dnia 14 marca 2017 r. W pełni wiarygodne pozostają zapisy karty karnej oraz ustalenia wywiadu środowiskowego.

W oczywistej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem stanowisko oskarżonego, który przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i nie kwestionował żadnego z aspektów kontroli drogowej, jakiej został poddany w dniu 14 marca 2017 r. Stanowisko oskarżonego oceniono zatem także, jako wiarygodne.

Bazując na tak ocenionych dowodach oskarżonemu należało przypisać sprawstwo występkę z art. art. 178a § 1 kk, penalizującego m.in. prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym przez kierowcę będącego w stanie

nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów. Takim miejscem, co nie może podlegać dyskusji, jest ulica (...)w P. (...), po której oskarżony poruszał się jako kierujący samochodem marki A.. Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm<sup>(3)</sup> wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające próg wartości wskazany w powołanym przepisie.

W rozważanym stanie faktycznym – zaszły przesłanki do takiej formy reagowania na czyn zabroniony, jaką przewiduje art. 66 § 1 kk. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Jednocześnie nie zachodzi przeszkoda do skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania jaką jest zagrożenie karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, bowiem za występki z art. 178a § 1 kk Ustawodawca przewidział sankcje określone alternatywnie, w tym karę do 2 lat pozbawienia wolności.

Analiza społecznej szkodliwości czynu dokonana przez pryzmat komponentów wskazanych w art. 115 § 2 kk uprawnia do przyjęcia, że jego stopień nie jest znaczny. Oskarżony złamał wprawdzie ważną regułę uczestnictwa w ruchu drogowym tj. zasadę trzeźwości, ale jednocześnie stopień intoksykacji alkoholowej tylko nieznacznie przekroczył ustawowy próg decydujący o byciu prawnym rozważanego przestępstwa. Kontrola drogowa miała charakter rutynowy i nic nie upoważnia do przyjęcia, że poza abstrakcyjnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym D. K. (1) spowodował nadto zagrożenie konkretne dla kogokolwiek z jego uczestników. Oskarżony umyślnie naruszył zasadę trzeźwości, ale działał w zamiarze ewentualnym, bowiem będąc świadomym możliwych konsekwencji udziału w imprezie alkoholowej do późnych godzin nocnych bezpośrednio przed zdarzeniem, świadomie zrezygnował z pomocy innego kierowcy bezpodstawnie licząc, że jest zdolny do samodzielnego prowadzenia pojazdu. Okoliczności te łagodzą nieco obraz przestępstwa, choć – co oczywiste- nie prowadzą do uchylenia odpowiedzialności karnej. Oskarżonym nie kierowała brawura, a sposób i motywy popełnienia przestępstwa wskazują raczej na chwilowy brak rozsądku i wyobraźni, który należy wiązać z młodym wiekiem i nieutralnym doświadczeniem życiowym. Kolidacja z prawem miała nadto charakter incydentalny, a D. K. (1) zareagował na nią prawidłową postawą, manifestując głębokie poczucie wstydu, gotowość poniesienia konsekwencji i zapewniając o wyciągnięciu odpowiednich wniosków na przyszłość.

Właściwości i warunki osobiste oskarżonego wyznaczane jego postawą, uregulowanym trybem życia i bardzo dobrą opinią środowiskową stwarzają podstawy do przyjęcia, że ma on prawidłowo wyrobione poczucie odpowiedzialności i mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Ma wystarczające umiejętności i predyspozycje do tego, by krytycznie przeanalizować swoje postępowanie, rozważyć jego skutki, możliwe konsekwencje i pomyślnie przeżyć proces resocjalizacji w warunkach probacji. Nie ma zatem potrzeby, by sięgać do surowszej represji prawno – karnej i z mocy art. 66 § 1 i 2 kk postępowanie karne należało warunkowo umorzyć. Okres 2- letniej próby będzie wystarczający, aby utrwalić efekt trafnych przemyśleń oskarżonego i wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bowiem to ten instrument represji najlepiej przemówi do wyobraźni D. K. (1) zapewniając prewencyjne oddziaływanie wyroku. Jego walory wychowawcze podniesie nadto świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł, tym bardziej, że oskarżony ma wystarczający potencjał aby mu sprostać – dysponuje dobrym przygotowaniem zawodowym, jest młodym i zdrowym mężczyzną, a więc nie powinien poprzestawać na pomocy materialnej rodziny i samodzielnie zmierzyć się z finansowymi konsekwencjami swojego nierozważnego uczynku. Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet wymierzonego zakazu zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 14 marca 2017 r.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w myśl art. 629 kpk w zw. z art. 627 Opłatę wymierzono na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223), przyjmując, że jej najniższa możliwa wartość będzie w okolicznościach sprawy wystarczająca